sportul Magazin

Pe întinderile nesfîrşite ale cerului

ÎN LUPTĂ CU NORII ŞI VÎNTUL

Zi obişnuită pe Clinceni. Pe rînd, acele păsări mari şi tăcute, planoarele, părăsesc hangarul şi se aliniază lîngă punctul de conducere al zborului. Instructori şi elevi fac ultimele pregătiri. Sînt verificate comenzile şi aparatura de bord, se controlează paraşutele. Din cînd în cînd, o privire pe albastrul fără pată al cerului. „O zi de vară senină, fără nici un norişor, este cel mult o zi bună de ştrand", spune cu ironie **Ion Şoflete**, instructor planorist, căutînd în zare urma unui cumulus cît de mic, indiciul cel mai sigur al curenţilor ascendenţi, „carburantul" zborului fără motor. Nu este de loc o exagerare în a afirma, că dintre toate sporturile, planorismul plăteşte condiţiilor atmosferice cel mai greu tribut.

A sosit şi buletinul „meteo", cu prognoza vremii. Ultimele indicaţii şi primul planor se pregăteşte să decoleze. Un semn al starterului. **Mihai Ionescu**, comandantul aeroclubului şi „cărăuşul" planoriştilor, pune motorul în plin. Rulaj scurt, apoi amîndouă — avion şi planor — se desprind lin, cîştigînd înălţime. La 6—700 de metri, o uşoară înclinare pe o parte şi se despart.

Din acest moment, acolo, sus, în tăcerea nefirească pentru cei neobişnuiţi, în frumuseţea înălţimilor, omul se bizuie doar pe priceperea sa şi calităţile aparatului. Începe lupta pentru detectarea curenţilor, care să-i permită cîştigarea cîtorva metri. Lupta pentru înălţime şi timp. Dintr-un „cămin termic" într-altul, dintr-o „ascendenţă" în alta. Atenţia, prezenţa de spirit, stăpînirea de sine, disciplina, într-un cuvînt **măiestria**, dublate de **curaj şi de acel ceva ce stă la** baza tuturor cuceririlor omului — **pasiunea** — aduc în final satisfacţia împlinirii.

Între timp, P.Z.L.-ul „remorcher", modest şi harnic a venit la aterizare. Un alt aparat i se ataşează. Decolare, viraj, atingerea înălţimii de declanşare, desprinderea... Din nou la aterizare şi un alt planor, şi altul...

Urmărim, de jos, evoluţia lor graţioasă. Alături, **Valentin Romaşcu**, zgîrcit la vorbă cînd îl întrebi ce l-a atras spre planorism, devine volubil cînd discuţia ajunge la distanţe, secunde, performanţe şi simţi din cuvinte pasiunea pentru zbor, pentru farmecul şi frumuseţea lui de negrăit.

Sus, pe bolta albastră, svelte, asemeni unor vulturi giganţi, planoarele se rotesc mai departe liniştite. O zi obişnuită la Clinceni...

Cîteva clipe înainte de decolare. Elevul planorist Valeriu Diaconescu şi instructorul Ion Şoflete aşteaptă semnalul starterului
Foto: Vasile BAGEAC

Dinu COSTESCU

REÎNTÎLNIRE CU „ZIDUL" DE ALTĂDATĂ... AL NAŢIONALEI

Sfera... David... Albu. Jucători care şi-au înscris numele în cartea de aur a fotbalului românesc. Iată-i, după 30 de ani, din nou împreună, legaţi de aceeaşi pasiune pentru fotbal
Foto: B. VASILE

„Cei trei muşchetari" ai lui Dumas s-au reîntîlnit, dacă vă mai amintiţi. „După 20 de ani"... Acum cîteva zile, în redacţia noastră, alţi trei muşchetari aveau să reediteze povestea, cu singura deosebire că se regăseau după... 30 de ani. *Mircea David, Lazăr Sfera* şi *Gheorghe Albu*, convocaţi la o consfătuire la Federaţia de fotbal, erau din nou împreună...

Cel mai mult s-a bucurat Albu: *„Mircea" şi „Badea"*, spunea el, *se mai văd din cînd în cînd, că stau amîndoi în Capitală... pe cînd eu sînt tocmai la Făgăraş... E mai greu"*. (Gh. Albu, actualmente antrenor coordonator al centrului de copii din Făgăraş, venise la Bucureşti ca delegat pentru tragerea la sorţi a „barajului" de la Oradea).

...Erau acum tustrei la aceeaşi masă şi-şi depănau amintirile tinereţii. Îi priveam puţin uimit. E drept, vremea a aşternut neaua anilor pe la tîmple, trăsăturile sînt mai aspre, „Ghiţă" a pus cîteva kilograme bune... Dar în ochii lor desluşeam acelaşi neastîmpăr al tinereţii, acelaşi fior viu şi captivant..., aceeaşi dragoste neîntinată pentru sportul care i-a făcut celebri...

— *Noi am fost uniţi tustrei ca o stîncă*, spune Sfera. *Eu cu „Ghiţă" formam primul „baraj", apoi Mircea pe-al doilea şi ultimul. Jucam cu ambiţie. Nu vroiam să primim gol. Era o problemă de onoare.*

— *Iubeam culorile clubului. Iar cînd era vorba de culorile naţionale, ne dublam energiile şi ambiţiile.* Ghiţă Albu îşi învăluie foştii coechipieri cu o privire caldă, ca şi cum ar cere şi încuviinţarea lor. Mircea David îl bate pe umăr:

— *Ghiţă a fost un stîlp al „naţionalei". A avut 42 de selecţionări, dintre care 40 CONSECUTIVE.*

— *Vă daţi seama ce record însemna acest lucru, pe vremea aceea*, intervine Sfera, *cînd o întîlnire internaţională era mult mai serioasă.* „Badea" se întrerupe brusc, lasă ochii în podea şi mărturiseşte cu un regret nedisimulat: *„Eu n-am prea făcut „pereche" cu Ghiţă la naţională. Ce să fac? Burgher era mai bun ca mine, ăsta-i adevărul!"* Mircea David caută să-l consoleze: *„Dar şi cînd ai jucat... ai jucat pe cinste. Uiţi partida cu Italia, de la Roma?"*.

— *Acolo tu ai fost eroul!* intervine Albu. *De acolo ţi se trage şi denumirea „Il dio". Acela a fost jocul vieţii tale.*

De o oră nici unul nu vorbeşte despre el, ci despre CELĂLALT. (Oare jucătorii noştri tineri vor citi acest reportaj ?).

— *„Aaa. Desigur, aveam adversari foarte tehnici şi talentaţi*, se destăinuie Albu. Face o pauză apoi oftează: *„Cel puţin cînd trebuia să jucăm cu Ripensia sau Rapid, aveam coşmaruri o săptămînă înainte de meci. Bindea era o nălucă...*

— *Şi obişnuia să... sîcîie omul*, intervine Sfera. *Pe Ghiţă îl ameţea uneori cu vorba... Pînă i-am spus să-şi bage vată-n urechi!*

— *Aveam încredere în „becii" mei*, se aude vocea lui David. *Jucau în „scară". „Badea" ataca omul, iar „Ghiţă" îl dubla. Ce trecea de ei se oprea la mine... sau în plasă, că, deh, se mai întîmplă şi din astea la casa omului...*

„Cei trei muşchetari", rîd în voie, o vreme... Apoi trăsăturile lui Sfera se înăspresc brusc: ridem acum, dar vă amintiţi cum am plîns atunci, după a patra partidă cu Rapid, în 1940?

— *Am luat campionatul de patru ori*, oftează Albu, *dar în şapte ani nu s-a lipit niciodată „cupa" de noi...*

— *În 1940 ne-am luptat de patru ori cu Rapidul, doar, doar o să i-o „smulgem"*, intervine Mircea David. *În primul joc 2—2, după prelungiri, în al doilea joc, tot 2—2, apoi, 4—4 şi în sfîrşit... 2—1 pentru ceferişti... Am plîns de necaz! Simţeam că sîntem spre sfîrşitul carierei şi nu ne-am împlinit visul...*

Mircea David e chemat la un telefon, în camera alăturată. Foştii săi cerberi privesc după el, apoi, complici, se apleacă spre mine: *„Mircea a fost un mare portar. Noi nu i-am spus-o niciodată. Dar avea de toate: talent, „priză", curaj, detentă... Cînd ieşea să respingă cu pumnii, primii ne feream noi, căci Mircea nu mai deosebea adversarul de coechipier... atît era de hotărît... Un singur lucru îl încurca. Nu vedea prea bine pe timp noros, de la distanţă. Dar...* cei doi zîmbesc din nou, *nimeni n-a ştiut secretul acesta. Noi l-am păstrat bine de tot! Altfel, toţi înaintaşii s-ar fi repezit să tragă NUMAI DE LA DISTANŢĂ".*

„Il Dio" reapare din camera alăturată: *„Duminică sînt delegat la „Barajul" de la Oradea. Or să fie nişte meciuri „tari" de tot..."* Formulez o ultimă întrebare...

— *„Echipa mea preferată? Steaua!"*, răspunde Gh. Albu.

— *Dinamo şi Steaua. Apoi Sfera adaugă: am o slăbiciune deosebită pentru Dumitrache, Iordănescu şi Tătaru. Şi o mărturisire: nu mi i-aş fi dorit adversari cînd jucam. Sînt foarte şireţi, tustrei!*

— *Prefer U.T.A. pentru disciplina şi constanţa ei. Am văzut în Voinescu imaginea tinereţii mele şi mai cred ÎNCĂ în recuperarea totală a lui Coman.* După acest răspuns, Mircea David îşi consultă o clipă colegii şi adaugă: *avem un fotbal bun... dar o mai mare dăruire a jucătorilor noştri va face din el un fotbal şi mai bun...*

...S-au ridicat apoi tustrei şi-au pornit pe coridorul redacţiei ţinîndu-se de braţ... O, să nu-mi spuneţi c-au trecut anii, că „cei trei muşchetari" nu mai au sprinteneala de altădată. Însufleţiţi, însă, de flacăra atîtor amintiri comune, ei retrăiau acum anii glorioşi ai arenei din Splai, iar de pe buzele lor parcă era gata să ţîşnească acelaşi cuvînt... *„Mîine, fix la patru, antrenament... Duminică jucăm cu Ripensia, băieţi!..."*

George MIHALACHE

Mircea David, Lazăr Sfera şi Gheorghe Albu, la ceasul amintirilor...

MINGEA VĂZUTĂ DE...

Un poet: O jună, pe care tinerii o conduc pînă la poartă.
Un cosmonaut: Balon, cîteodată stratosferic.
Un avocat: Nevinovata care ajunge la bară.
O soţie: Văduvie duminicală.
Un brutar: Pîinea fotbalistului.
Un medic: Boală fără leac a multor oameni sănătoşi.
Un cosmetician: Cea mai admirată piele.
Un chimist: Aer în... aer.
Un fizician: Magnetul care ne atrage săptămînal.

Radu POP

În jurul vechiului fanion...

Întîlnire între două echipe de rugby purtînd acelaşi nume — Sportul studenţesc — dar fără balon oval. Cele două teamuri s-au aflat faţă în faţă... într-o sală a Institutului de construcţii, mobilul acestei reuniuni fiind sărbătorirea promovării echipei de rugby Sportul studenţesc, în prima divizie a ţării. Ineditul a constat de astă dată în altceva. La obişnuita agapă, alături de cei care au adus victoria echipei — **Diaconescu, Mihai, Iancu, Piştalu, Alexandrescu, Ionescu, Hariton, Ilie, Nenoiu** ş.a. — se aflau... jucători de rugby ai fostei echipe Sportul studenţesc, înfiinţată în 1916, veniţi să salute succesul tinerilor rugbyşti studenţi. Au ţinut să fie de faţă mulţi din cei care au jucat în această echipă pînă în 1944: ing. **Aurel Mărăşescu,** fost căpitan de echipă, ing. **Mircea David,** ing. **Sandu Bernovski, Dan Ionescu,** ing. **C. Dinescu, Gh. Virt, Dudu Rigler, C. Diamandi-Telu, Marian** şi **Ovidiu Demetrescu,** precum şi doi reprezentanţi mai tineri ai vechii formaţii lt. col. **Bebe Cosmănescu** (antrenor la Steaua) şi profesorul **Nic. Pădureanu.**

La fluierul (citiţi cuvîntul cald, introductiv), profesorului dr. ing. **Radu Prişcu,** rector al Institutului şi preşedinte de onoare al clubului, cele două echipe aliniate s-au salutat: „Hip-hip-ura" au strigat voiniceşte membrii „echipei 1916—1944"; „Trăiască" au răspuns tinerii.

Despre „jocul" ce a urmat, fazele sale, se pot spune multe. **Ion Popovici** a povestit cum cîţiva elevi ai Liceului Matei Basarab au fost întemeietorii echipei, a arătat condiţiile grele avute, succesele: campionate cîştigate, victorii în faţa unor echipe vestite ca Heidelberg sau R. C. Narbonais devenită anul următor (1935) campioana Franţei; **Grigore Aman** a făcut un adevărat reportaj oral despre veteranii echipei, amintind pe cîţiva din cei ce au jucat de-a lungul anilor: **Octav Luchide, Ascanio Damian, Şerban Tassian; Aurel Mărăşescu** — căpitanul de ieri şi **Iulian Ionescu** — căpitanul de azi, au schimbat fanioane, s-au strîns în braţe. Pe vechiul fanion era scris: **„Cu victoriile voastre reinvie tradiţia generoasă cu care a făcut epocă Sportul studenţesc".**

Au fost multe alte momente emoţionante, duioase chiar, am văzut ochi — tineri sau bătrîni — în lacrimi. Pe scurt, o întîlnire de neuitat, pe care este greu s-o descrii. A existat şi o undă de tristeţe, nemărturisită. Se preconizase ca în această festivitate să fie sărbătorită şi.. intrarea echipei de fotbal Sportul studenţesc în divizia A.

Modesto FERRARINI

ARIPI

● **Icar a fost un mare ghinionist! În primul rînd, că s-a... născut cu cîteva mii de ani prea devreme.**

● **De păsări supersonice nu am auzit încă. A venit pesemne timpul să înveţe şi ele ceva de la oameni.**

● **Aviatorii au, probabil, ceva din instinctul păsărilor. Eu ameţesc numai cît privesc în jos de pe terasa mea de la etajul opt.**

● **Credea cineva acum 15 ani că am putea vedea Terra, de la distanţă, ca pe un glob aşezat pe catedră la ora de geografie?**

● **Un aviator mărturisea că a aterizat cu chiu cu vai, din cauză că a pierdut... trenul. Deh! Dacă umblă cu trenul cînd are avion?**

● **— Looping... Bărbaţi în toată firea şi fac tumbe!**

Barbu ALEXANDRU

CU BALONUL, ÎN EPOCA NAVELOR COSMICE

De curînd, Mircea Munteanu, cîştigătorul premiului temerităţii pe anul 1970, oferit de către ziarul nostru pentru zborul cu un balon de construcţie proprie, a fost invitat să participe la Concursul „Eurobalon 1971" care va avea loc la Bückeburg (Hanovra) în R.F. a Germaniei, în zilele de 3—4 iulie 1971. Concursul va consta din două lansări de la aeroportul Weinberg, de lîngă Hanovra, şi aterizare la punct fix.

În altă ordine de idei, în zilele ce vin va fi gata balonul proiectat de Mircea Munteanu pentru un zbor deasupra Mării Negre. În vederea realizării acestor proiecte, timişoreanul este încă prea puţin sprijinit. Consiliul judeţean pentru educaţie fizică şi sport Timiş ar trebui să manifeste o reală înţelegere pentru aspiraţiile unui tînăr pasionat, pentru capacitatea lui tehnică şi morală de a pregăti şi săvîrşi asemenea acte sportive de curaj. Forul de conducere al sportului timişorean ar trebui să manifeste el mai întîi receptivitatea necesară, şi chiar mai mult, ar trebui să sensibilizeze la rîndul său şi alte instanţe cu posibilităţi.

TRONUL ŞAHULUI ÎN FAŢA NOILOR PRETENDENŢI

● Taimanov a încercat să ridice o halteră prea grea ● Nici o şansă lui Larsen! ● Petrosian vrea, în primul rînd, să nu piardă ● Un meci Spasski—Fischer — asta aşteaptă lumea şahului

Un interviu în exclusivitate cu IURI AVERBACH despre şansele candidaţilor la titlul suprem

Cunoscîndu-l numai din fotografii, unde stătea aplecat deasupra tablei de joc, îl credeam pe marele maestru IURI AVERBACH, fostul campion al U.R.S.S., un om scund şi slab. Cu atît mai mult întîlnirea prilejuită de acest al XI-lea turneu internaţional de şah al României a constituit o surpriză. Avem în faţă un bărbat de 1 metru 90, un atlet, cu faţa tînără, fără nici un fir de păr alb şi nu ne vine să credem că pe umerii lui puternici sînt aşezaţi 49 de ani, împliniţi la 8 februarie. Înţelegîndu-ne, parcă, nedumerirea, Averbach adaugă:

— Am o fată de 25 de ani, măritată; mă pregătesc pentru rolul de bunic...

Prezenţa acestui ilustru reprezentant al şahului sovietic la turneul nostru internaţional reprezintă un eveniment cu totul remarcabil. Şi cum subiectul la ordinea zilei îl constituie meciurile candidaţilor la titlu, nu-l putem ocoli şi ajungem în mod inevitabil la el.

— Cum explicaţi înfrîngerea catastrofală, cu 6—0, suferită de Taimanov în faţa lui Fischer, la Vancouver?

— Scorul acesta — răspunde Averbach — este şi (probabil) va rămîne unic în istoria şahului. Cred că Taimanov s-a supraapreciat în acest meci şi l-a subapreciat pe Fischer. Vedeţi, Mark a fost, în toată cariera sa şahistă, un răsfăţat al Fortunei. A tras, apoape totdeauna, aşii. Lucrurile reuşindu-i foarte uşor, el n-a muncit niciodată cît trebuie. Contra lui Fischer, acest jucător de excepţii, Taimanov a crezut că poate cîştiga mizînd totul pe o carte, complicînd permanent, jucînd pe muche de cuţit. E drept, Gheller l-a bătut astfel pe american în cîteva partide. Dar, Taimanov a scăpat din vedere amănuntul că nu este... Gheller.

— Cum vedeţi în continuare disputa pentru desemnarea adversarului lui Spasski?

— Larsen, dacă va evolua la valoarea arătată în jocul cu Uhlmann, n-are nici o şansă în faţa americanului. Normal, Fischer trebuie să cîştige acest meci.

— Dar între Korcinoi şi Petrosian?

— O, aici e mai greu. Se întîlnesc doi jucători cu stiluri diametral opuse. Petrosian şi-a impus drept crez tactica de a limita, în primul rînd, posibilităţile ofensive ale adversarului. Dacă partenerul său nu vrea nimic, atunci partida e remiză.

— Dar Korcinoi va dori să cîştige...

— ...Tocmai pe aceasta mizează Tigran. El va sta în tranşee aşteptînd baionetele lui Viktor. Ce se va întîmpla acolo, greu de spus. Cu atît mai mult pentru mine care mă număr printre secundanţii lui Petrosian.

— Cu cine, credeţi, că-i va fi mai greu să joace lui Fischer, cu Korcinoi sau Petrosian?

— Toată lumea şahistă crede că pentru Fischer adversarul cel mai de temut ar fi Korcinoi. Eu socotesc invers: Petrosian. Dar aceste meciuri scurte, de 10—12 partide sînt neconcludente, au caracterul unor partide fotbalistice de „cupă".

— În sfîrşit, dacă se va ajunge la un meci Spasski—Fischer, ce deznodămînt îi prevedeţi?

— Lumea şahului îl aşteaptă cu nerăbdare, şi pe bună dreptate. Ar fi pentru prima oară în istoria acestui joc, cînd coroana supremă şi-o dispută doi mari maeştri aflaţi la apogeul carierei lor. Pînă acum, nu s-a întîmplat astfel. Eu cred că ascensiunea unui jucător se face cel mult pînă la 40 de ani. La ora meciului lor prezumtiv, Spasski ar avea 35 de ani, iar Fischer 29. Vîrsta în şah nu influenţează atît asupra condiţiei fizice (Botvinik şi Keres şi-au menţinut-o complet nealterată pînă după 50 de ani), cît, mai ales, asupra concepţiei de joc. Ceea ce este hotărîtor.

— V-am cerut, totuşi, un pronostic...

— Spasski este campion mondial, Fischer şalanger; Spasski — cred eu — este mai inteligent, Fischer — în schimb — mai tenace; Spasski nu va adopta în nici un caz tactica primitivă a lui Taimanov ci, cunoscînd patima lui Fischer de a juca numai la cîştig, ar putea exploata acest punct de vedere al adversarului său, care este şi o calitate dar şi un defect, în acelaşi timp.

Cu ce rezultat s-ar putea încheia un asemenea meci epocal? Dacă vă pricepeţi să ghiciţi în... cafea, uitaţi-vă în această ceaşcă, a încheiat Averbach, lăsîndu-ne amintirea unui interlocutor de mare spirit şi vervă.

Valeriu CHIOSE

SPORTUL ÎN AJUTORUL PROFESIUNII

Competiţia sportivă vine adesea în sprijinul activităţii profesionale nu numai prin aportul indirect, al pregătirii fizice generale, ci adesea direct prin însuşirea unei măiestrii tehnice cu aplicaţii în profesiune. De aceea nu ne-a surprins faptul că la concursul, aflat la a II-a ediţie, pentru titlul de **„Cel mai bun agent de circulaţie"** întrecerea sportivă a avut un loc de cinste. Într-adevăr cu ocazia finalei la care s-au prezentat ocupanţii primelor locuri în întrecerile judeţene, am avut ocazia să urmărim o pasionantă competiţie profesională. Ea a constat dintr-o **probă de slalom cu motocicleta sau maşina,** prin care cei mai buni agenţi de circulaţie au demonstrat virtuozitate în conducerea autovehiculelor aflate în dotarea lor. Desigur întrecerea sportivă a fost doar una din probele la care au fost supuşi agenţii de circulaţie, ei trebuind să dovedească şi temeinica cunoaştere a legislaţiei rutiere, a mecanicii şi geografiei rutiere. În final, învingător a ieşit **plut. Stan Burcea** (I.M.M.B.), pe locul secund clasîndu-se la egalitate, **serg. maj. Dumitru Circiumaru, serg. maj. Gh. Răschitor şi plut. Dumitru Ologeanu** (toţi de la I.M.M.B.)

Slalomul agenţilor de circulaţie motociclişti a dovedit cît de mult contează în această profesiune pregătirea sportivă. De altfel el a fost o veritabilă competiţie

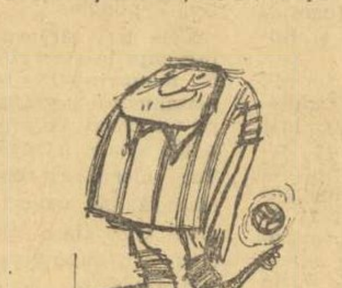
RĂSPUNDE Ion Poştaşu

GHIOCEL CONSTANTINESCU, PLOIEŞTI. Forţaţi de spaţiu, am reţinut numai ultimele două strofe din cronica rimată „Interferenţe radiofonice", inspirată de numele unor jucători, de prezenţa acestora într-o transmisiune sportivă: **„Un fault dur, joc întrerupt! Şi iată / Ciolan îşi pipăie, la glezne, osu... /, Papuc rămîne numai cu o... gheată, / Dar îl îmbărbătează... Speriosu. / Şi pentru că se lasă asfinţitul /, Înalţă Popa-n cer o luminare /; Arbitrul, iată, fluieră sfîrşitul, / Căci mingea nu mai vrea să se coboare!"**

M. SAINER, PLOIEŞTI. Din **„Rapsodiile fotbalistice"**, am reţinut strofa privitoare la Universitatea Craiova: **„Iar studenţii din Bănie / Vrînd s-arate că sînt zmei / Sub... Papuc vor ca să ţie / Pe Bancari şi... locul 3!"**

ION APOSTOL, BUCUREŞTI. 1. Poate că anul acesta, ajungînd în finala „Cupei Davis", cu reprezentativa S.U.A., echipa noastră ar avea perspectiva de a realiza două victorii prin Năstase şi o a treia, la dublu. O asemenea performanţă nu este, însă, atît de simplă cum apare ea pe... hîrtie. Dv. vedeţi totul în roz. Probabil că sînteţi foarte tînăr! 2. În ediţia 1965—1966, cînd a cucerit titlul de campioană, Petrolul a învins Steaua, atît la Ploieşti, cît şi la Bucureşti. Cu acelaşi scor: 1—0.

N. KARMAZIU, PIATRA NEAMŢ. După cum văd, la 64 de ani, problemele fotbalului vă pasionează la fel de mult ca în urmă cu 20—30 de ani. Ori fotbalul rămîne veşnic tînăr, ori dv.! După

ce aţi suferit pentru tratamentul la care a fost supusă echipa dv. favorită, Politehnica Iaşi, de către arbitri, în meciurile cu Steaua şi Progresul, vă alăturaţi celor care şi-au exprimat părerea că partidele al căror rezultat este viciat de arbitraj ar trebui să se rejoace. Într-un răspuns dat săptămîna trecută unor cititori, noi am arătat că o asemenea măsură riscă să provoace şi mai multe perturbări în campionat, decît cele pe care le fac astăzi toţi arbitrii la un loc! Dar propunerea dv este însoţită şi de o clauză specială: „La reluare, în poarta echipei favorizate să fie pus să apere şansele acelei echipe arbitrul care a viciat rezultatul, indiferent dacă în activitatea sa sportivă a fost sau nu portar, ca să se înveţe minte". Nu îndrăznesc să comentez în nici un fel ideea dv. Aţi băgat frica şi în mine!

ŞTEFAN FĂCĂLEŢ, NĂVODARI. Este foarte bine că nu daţi crezare unor asemenea poveşti cu maimuţe ucise pe cînd făceau pe portarii şi cu fotbalişti cu piciorul drept sigilat, din cauza şutului extraordinar de puternic (?!?).

VALERICA ONEL, COMUNA SAENI. „Dacă Dinamo va cîştiga atît campionatul, cît şi „Cupa", va putea lua parte la C.C.E. şi la „Cupa Cupelor"?" Nu. În Cupa cupelor ar juca finalista „Cupei României". Ce v-a inspirat această întrebare? Rezultatul meciului cu Universitatea Craiova sau cel din faţa Metalului?...

A. PAULESCU, BUCUREŞTI. Aveţi perfectă dreptate! Întrecerea pe terenul de sport este o întrecere dreaptă şi loială, în care fiecare îşi apără şansa sa, mare sau mică. A spune, în asemenea condiţiuni, că „şi-a ridiculizat adversarul" înseamnă a contraveni principiilor fair-play-ului.

LIVIU PACURAR, ORADEA. Crişul a retrogradat, în ediţia 1969—1970, după ce avusese, la un moment dat, un 1—0 salvator, în ultimul meci, cu Steaua, la Bucureşti. Dar şutul lui Vigu avea să fie fatal orădenilor: 1—1 şi... retrogradarea.

ANA HAGIESCU, GIURGIU. Cassius Clay a cucerit titlul de campion olimpic (la categoria semigrea) în 1960, la Roma. Adversarul său în final a fost vechea noastră cunoştinţă: polonezul, Pietrzikowsky.

Ilustraţii: N. CLAUDIU

Nu vă mai invitaţi atît; hotărîţi o dată care vine să-i iau măsura!!!

Desen de S. NOVAC